

Falling in late October

a poem

At falde sent i oktober

et digt

Johannes S. H. Bjerg

Falling in Late October / At falde sent i oktober

(C) Johannes S. H. Bjerg 2020-2023

The English version published in E-Ratio

<http://www.eratiopostmodernpoetry.com/Bjerg.html>

Falling in Late October

then
you

fall

out
of
a place

that
won't

remember
you

.

then

falling

as
a natural

reaction

to
a sky

full

of
cembalos

.

falling
clouds

or slowly
descending

till

your
table's
full

till

your
body's
full

.

now

you
're

but

the
shadow

of
an apple

now

you
don't

fall

.

in
falling

you have
to pause

Kremer's
Bach

to hear
the espresso
maker

boil

.

falling

your
rain
face

stays

in
place

.

the
same
place

that
no
longer

remembers
you

occupies
your
chair

.

it's
either
falling

or
remove

the clouds

in
your
arm

.

pushed
out

of
the apple's
shadow

you
assume

the grass
position

.

your
rain
face

stays

full
of
apple

shadow

.

rain

face

apple

shadow

face

rain

shadow

apple

and

your

chair

is

occupied

by

a place

that

won't

remember

you

.

so you
leave

(falling)

your
chair

to
a nameless
place

that
can't

and
won't

remember
you

and
reach

for
the two
sparrows

falling
through

your
hands

.

At falde sent i oktober

så
fal
der

du

bort
fra
et sted

der
ikke

vil
huske
dig

.

derefter

faldet

som
en naturlig

reaktion

på
en himmel

fuld

af
cembaloer

.

faldende
skyer

eller langsomt
dalende

til

dit
bord
er fuldt

til

din
krop
er fuld

.

nu

er
du

kun

skyggen
af et æble

nu

hvor
du
ikke

falder

.

mens
du falder

må
du pause

Kremer's
Bach

for
at kunne
høre

espresso
kanden

koge

.

faldende

forbliver

dit
regnansigt

på
sit sted

.

det
samme
sted

der
ikke
længere

husker
dig

sidder
i din
stol

.

det
er enten
at falde

eller
at flytte

skyerne

i
din
arm

.

skubbet
ud

af

æblets
skygge

indtager
du

græsstillingen

.

dit
regnansigt

for
bliver

fuld
af
æble

skygge

.

regn
ansigt

æble
skygge

ansigts
regn

skygge
æble

og
din
stol

er
optaget

af
et sted

der
ikke

vil
huske
dig

.

så du
overlader

(faldende)

din
stol

til
et navnløst
sted

der
ikke
kan

eller
vil

huske
dig

og
rækker ud

efter
de to
spurve

der
falder

gennem
dine
hænder

